

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

6. nedeľa po svätej Trojici: Život v Kristovi (23. 7. 2017 Levice)

1Kor 10, 26

Pánova je zem aj to, čo ju naplňa

Bratia a sestry

Zem patrí Pánu Bohu, je Ním stvorená, aj keď sa ju diabol pokúša rôznymi spôsobmi ničiť. Lenže keď sa my veriaci ľudia postavíme k Pánu Bohu s otvoreným srdcom, On požehná nielen našu rodinu, prácu, ale aj domácnosť, či pôdu, na ktorej žijeme.

Zoberme si napríklad našu Európu pred príchodom kresťanstva. Celá bola skrz naskrz popretkávaná pohanstvom rôznych národov, ktoré slúžili svojim bôžikom a tým pádom slúžili démonom. Existovali mnohé obetné miesta, na ktoré boli prinášané rôzne obete v podobe zvierat a niekedy aj v podobe obetovaných ľudí. Ich krv bola magickými spôsobmi vylievaná. Niektorí lovci ju pili, aby získali silu zabitého zvieraťa, alebo človeka. Inými spôsobmi bola krv vylievaná k prahu domácností a tým spôsobom zasväcovaná pohanským silám. Robili tak aj naši slovanskí predkovia pred príchodom kresťanstva.

Na jednej strane hovoríme o tom, že zem patrí Hospodinovi. Na druhej strane vidíme, ako sa diabol rôznymi spôsobmi rozhodol zničiť toto Božie vlastníctvo na celej zemi. Keď sa začínalo rozširovať kresťanstvo aj do našich končín, staré pohanské oltáre a chrámy boli zbúrané a na ich mieste boli vybudované kresťanské kostoly. Tie často boli zasvätené archanjelovi Michaelovi, ako anjelovi, ktorý bojoval s diablom. Priestor chrámu bol posvätený, čiže oddelený pre Boha a pre Božie veci. Týmto spôsobom sa vlastne kresťania odriekali pohanstva a priestory chrámu sa oddelili pre náboženské kresťanské potreby. Jednalo sa o silné momenty, keď si ľudia dokonca aj svojich mŕtvych chceli pochovávať v blízkosti kostola. Kostoly boli v rannom a rozvíjom stredoveku obohnané obranným múrom a v priestore medzi kostolom a múrom sa nachádzal cintorín. Jednalo sa o zvláštnu posvätenú pôdu, do ktorej pochovávali svojich mŕtvych iba kresťania. Čiže priestor chrámu a blízko chrámu bol územím, ktoré bolo oddelené pre Pána Boha.

Dodnes keď sa postaví kostol, tak je posvätený. V našej cirkvi sa posvätenie robí slovom Božím a modlitbou. Čiže to znamená, že tento priestor je oddelený pre Pána Boha a že cirkevný areál je miesto, ktoré by malo doslovne „vyžarovať“ Božiu blízkosť.

V minulosti a niekedy aj v súčasnosti, keď si ľudia postavili nový dom, alebo kúpili nový byt, nechali si ho bratom farárom posvätiť. Pretože nikto nevie, čo sa na tom mieste dialo v minulosti, aké zlé veci sa tam konali. Preto pri posvätení novopostaveného domu, alebo nového kúpeného bytu, sa nad týmto priestorom deklaruje, že daná rodina sa odrieka všetkého zlého z minulosti tohto miesta a túži po tom, aby tento príbytok Božie požehnanie nikdy neobchádzalo.

Pokiaľ teda deklaruje Božie meno nad určitým teritóriom priestorom, Boh rád na to povie svoje AMEN a Jeho požehnanie na tom mieste spočinie. Nezostane tam však natrvalo. Bude na tomto priestore spočívať dovtedy, pokiaľ ľudia, na ňom žijúci budú mať záujem o Boha a pokiaľ o samotné Jeho požehnanie budú stáť. Ak sa totiž k Nemu obrátia chrbtom, Božie požehnanie sa od nich, ako aj od toho regiónu vzdiali.

Niečo podobné vidíme pri ceste Izraelcov do zaslúbenej krajiny, kam kráčali pod vedením Mojžiša. Po Mojžišovej smrti vstúpili na tieto miesta pod vedením Józua. Krajinu osídlili a rozdelili si ju pre jednotlivé izraelské kmene. Keď nakoniec Józua vykonal všetko čo bolo potrebné, zomrel vo veku 110

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

rokov. Následne čítame v knihe Sudcov: *Keď celé toto pokolenie bolo pripojené k svojim otcom, prišlo po ňom ďalšie pokolenie, ktoré nič nevedelo o Hospodinovi, ani o diele, ktoré vykonal pre Izrael (Sud 2, 10)*. Celá generácia, ktorá zažila Božie vedenie, bola Bohom požehnaná, zároveň sa darilo aj ich rodinám, aj zaslúbenej krajine, ktorú obývali. Čo bol však ich problém, nedokázali odovzdať odkaz viery ďalším generáciám. Väčšinou sa to tak v histórii deje, že generácia veriacich ľudí, ktorá prežije Božie požehnanie je vo svojom diele horlivá. Ešte aj generácia čo prichádza po nich je zapálená za Božie veci. Ale druhá generácia už môže byť problémom a tretia a štvrtá generácia môže mať iba cirkevnú príslušnosť, ale nie živú vieru. Pretože viera sa zdediť nedá, pre vieru sa treba rozhodnúť. Avšak keď deti nemajú dobrý príklad na rodičoch, že žiť s Ježišom sa oplatí, potom je pre nich ťažšie prijať vieru v Pána Boha.

Niečo podobné sa stalo niekoľkým generáciám po Józuovi. Aký bol výsledok? Čítame v Biblii: *Keď opustili Hospodina, vzplanul hnev Hospodinov proti Izraelu a vydal ho do rúk plieniteľom, ktorí ich plienili a odovzdal ich do rúk okolitým nepriateľom, takže nemohli už obstáť pred svojimi nepriateľmi (Sud 2, 14)*. Ak sa od miesta, kde žije skupina veriacich ľudí vzdiali Božie požehnanie, končí sa aj obdobie pokoja, mieru a ekonomickej prosperity. Preto je veľmi dôležité, aby sme sa modlievali za našu krajinu, ako aj za naše mesto, v ktorom žijeme. Aby sme sa ako národ vrátili k Hospodinovi. Pretože inak nás čaká jedna veľká katastrofa.

Keby sme sledovali dejiny tohto kúska územia, ktoré Izraelci nazývajú zaslúbenou zemou, videli by sme, ako sa na tomto teritóriu striedalo Božie požehnanie s prekliatím. Neskôr keď vzniklo kráľovstvo, hlavne za kráľov Dávida a Šalamúna, prežívali Izraelci vrchol svojej duchovnej a národnej existencie. Po smrti Šalamúna sa kráľovstvo rozdelilo na severný Izrael a južné Judsko. Izraelci na severe veľmi rýchlo odišli od viery v Pána Boha, Božie požehnanie sa vrátilo a oni boli deportovaní do zajatia v Asýrii. Izraelci v Judsku boli zbožnejší, ale aj u nich sa viera postupne vytrácala a boli po sto rokoch odvedení do zajatia v Babylónii. Tu činil národ pokánie a po niekoľkých desaťročiach sa mohli vrátiť späť do zaslúbenej krajiny. Keď však neprijali Ježiša Krista ako Mesiáša, boli v roku 70. nášho letopočtu vyhnaní do celého sveta a krajinu okupovali Rimania a neskôr Arabi. Situácia sa zmenila až v roku 1948 keď vznikol štát Izrael, do ktorého sa vracajú Izraelci z celého sveta. Vidíme teda, ako sa strieda Božie požehnanie s prekliatím. Závisí to od skutočnosti, ako sa daná generácia ľudí postaví k Božím veciam.

Zoberme si historicky začiatok 17. storočia v strednej Európe. Po bitke na Bielej hore v roku 1620 museli českí evanjelici opustiť České kráľovstvo, alebo konvertovať do rímsko-katolíckej cirkvi. Mnohí z nich prišli a usídlili sa na Západnom Slovensku, vtedajšom Uhorsku. Mnohí prenasledovaní evanjelici v rakúskych krajinách v tomto období svoj azyl našli práve v Uhorsku. V roku 1622 boli Mikulovským mierom zabezpečené práva všetkých protestantov v našej krajine a nikto ich nemohol násilím nútiť k zmene vierovyznania. Situácia sa zmenila po Vešelénioho sprisahaní v roku 1671, kedy boli všetci evanjelici postavení mimo zákon. Kňazi museli emigrovať do zahraničia, kostoly, fary a školy boli evanjelikom násilne odobraté. Čiže v prvej polovici 17. storočia bolo Uhorsko krajinou, ktorá prijímala exulantov a v 2. polovici 17. storočia sa stalo krajinou, ktorá exulantov produkovala.

V 18. storočí už nemali evanjelici v Uhorsku žiadne práva, s výnimkou malých náboženských ostrovčekov. Jedným z nich bola oblasť bývalého Malohontu. Do mestečka Tisovca sa začali v tej dobe sťahovať evanjelici hlavne z Liptova, pretože v Tisovci, ako najsevernejšom mieste Malohontu, boli zaručené práva pre všetkých evanjelikov. Dodnes všetky staré veľké a historické kostoly sú na týchto miestach v rukách evanjelikov. Žiaľ, odkaz viery ani oni nedokázali odovzdať po niekoľkých generáciách ďalej. Dnes sú to všetko oblasti, ktoré boli najviac poznačené komunizmom. Podľa slov

Evanjelický a. v. cirkevný zbor Levice

Kázeň – ThDr. Martin Riecky

starších ľudí už v 70. rokoch 20. storočia existovali plány, že cirkev zanikne a evanjelický kostol v Tisovci bude premenený na tanečnú sálu. Dnes je táto oblasť veľmi chudobná a poznačená z toho vyplývajúcimi ťažkosťami. Pred 300 rokmi to bol doslovne raj, dnes je to miesto živorenia. Takto to vyzerá, keď sa ľudia postavia k Božiemu požehnaniu kladne a keď na druhej strane požehnanie odmietnu.

Veľké duchovné prebudenie sa začalo začiatkom 20. storočia v podjavorinskom kraji a hlavnými aktérkami sa stali farárske dcéry Mária a Kristína Royové. Stará Turá a celé okolie bolo Pánom Bohom veľmi požehnané. Ľudia boli oslobodení od alkoholizmu, začalo sa im dariť aj po ekonomickej stránke, rodiny začali žiť spolu. Prešlo odvtedy pár desaťročí a dnes sú to iba spomienky na Božie požehnanie v tomto regióne. Cirkev tu ešte žije, ale nie je už taká živá, ako pred 80 rokmi. Opäť je to kraj poznačený alkoholizmom, dokonca polovica detí narodených na Starej Turej v súčasnosti majú nemanželský pôvod. Vidíme teda, ako dané mesto, alebo územie vyzerá vtedy, keď ho Pán Boh požehná. A ako vyzerá vtedy, keď Pán Boh odtiahne svoju žehnajúcu pravicu a povie: „Nemáte ľudia o mňa záujem, žite si teda ako sami viete“.

Preto Vás znovu prosím, aby sme sa modlievali pravidelne za naše Levice, v ktorých žijeme. Vidíme, že tu Pán Boh koná a veríme že Jeho dielo bude víťaziť a moc temnoty ustupovať. Modlime sa, aby aj náš cirkevný zbor bol oázou duchovného pokoja. Aby tieto budovy, ako aj cirkevný areál slúžil výlučne pre potreby kresťanov. Aby plameň viery zapáľoval a prehlboval našu vieru, keď prekročíme túto bránu. Nech je teda Božie požehnanie nad nami stále prítomné.

Amen.